

1. Slava divină și veșnică a lui Hristos: Ioan 17; 1,1; Evrei 1; Coloseni 1

Introducere

Când într-o seară am savurat privilegiul ca împreună cu prietenii să citim și să studiem pe scurt capitolul 17 al evangheliei după Ioan, după ce m-am retras la odihnă, în duhul meu s-au ridicat cu mare proștețime cele cinci glorii ale lui Hristos, care sunt amintite în acest capitol.

În speranța că unii cititori vor avea câștig din acest studiu și vor fi stimulați să mediteze la ele, le scriu.

Locul pe care îl ocupă capitolul 17 al evangheliei după Ioan este cunoscut. În capitolul 12 Isus încheie lucrarea Sa publică printre iudei, căci acolo se spune în versetul 36: „Isus le-a spus aceste lucruri; apoi a plecat și S-a ascuns de ei”, și în versetul 37: „Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, ei tot nu credeau în El”. Împietrirea a atins poporul ca judecată, așa cum a fost prorocit prin prorocul Isaia, și cu toate că mulți din bărbații de frunte au fost convinși de trimiterea Sa divină, toată influența lor asupra poporului a fost nimicită, deoarece ei de frica fariseilor nu L-au mărturisit. Cuvintele lui Hristos de la sfârșitul capitolului ne arată rezultatul. Chiar dacă atunci judecata nu a venit peste ei, totuși lepădarea Lui Însuși și a cuvintelor Sale însemna judecata „în ziua de pe urmă”.

De aceea începând cu capitolul 13 și până la sfârșitul capitolului 16 El Se ocupă numai cu uceniciei Săi, arătându-le cu mare certitudine ce înseamnă plecarea Lui și cum se păstrează intimitatea cu El pe locul pe care El îl va ocupa începând de acum, cu toate că ei vor rămâne pe pământ, și cum în timpul absenței Lui ei vor fi păstrați pe pământ în pace, cum vor aduce roadă și cum vor fii mărturie.

După ce ne-a fost prezentată această slujbă pentru însoțitorii Lui preaiubiți, în capitolul 17 ne este relatată rugăciunea Sa adresată Tatălui, rostită în prezența lor, pentru ca ei să aibă bucuria deplină în ei înșiși (versetul 13). Lor le-a fost permis să audă acest schimb de gânduri cu Tatăl, pentru ca ei să cunoască locul pe care ei îl aveau în sentimentele Lui și în ale Tatăl, și să savureze bucuria care decurge din aceasta. În această intimitate și bucurie suntem noi – chiar noi – introduși în versetul 20. Oricât de cunoscut ar putea fi versetul acesta, recomand cititorilor mei să mediteze la el. În această rugăciune găsim cele cinci glorii amintite mai înainte.

Gloria divină și veșnică

Ioan 17.5: *Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.*

Versetul 5 ne numește prima glorie, și cea mai veche în ce privește timpul. Este clar că aici este vorba de glorie divină și veșnică, de gloria „pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. El Se adresează Tatălui în toată liniștea cunoscutei intimități și ca Unul care a luat în calcul importanța cuvintelor Sale, căci El Se roagă fiind conștient că ucenicii Lui Îl ascultă, și ținând cont și de bucuria lor. În rugăciunea Sa El merge înapoi în acea părtășie veșnică cu El în glorie, care a existat înaintea tuturor lucrurilor temporale și materiale ale creației. Aici suntem înainte de Geneza 1. La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Însă în timp era Unul înainte de a fi cerurile și pământul, și Acesta existent mai înainte este Elohim-

Dumnezeu. În versetul al doilea al aceluia capitol al cărții Geneza, care începe dezvăluirea în scris a Dumnezeirii, Duhul lui Dumnezeu este prima Persoană divină amintită separat. Dar în Ioan 17.5 sunt arătați inimilor noastre adoratoare Tatăl și Fiul ca Persoane divine în propria lor glorie și Fiul ca Unul, care era deja înainte de crearea lumii, necreat. În felul acesta se întrește privirea noastră cu privire la Dumnezeu Trinitatea veșnică.

Cuvântul – Ioan 1.1

Ioan 1.1: *La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*

Trei locuri semnificative din Scriptură se referă la această dezvăluire minunată a gloriei Domnului Isus. Primul capitol al evangheliei după Ioan este o antiteză la Geneza 1 și merge înapoi până în veșnicia nemăsurabilă. Evident este o diferență uriașă între „la început Dumnezeu a creat” și „la început era”. Primul loc relatează începutul a ceea ce avea un început, ultimul se referă la Acela care era deja prezent și a fost atunci când au început toate celelalte, care au un început. Cuvântul nu a început niciodată să fie Cuvântul; în El vedem veșnicia existenței Sale, cu toate că duhul nostru limitat ajunge să se clatine când privim aceasta. Cuvântul a fost din veșnicie distinctiv în personalitatea Sa, căci El era la Dumnezeu. El nu este Același ca Tatăl, și nici nu este Același ca Duhul Sfânt. El nu era o revărsare a Tatălui. El nu a devenit Cuvântul, nici prin creație, nici prin evoluție sau naștere într-un moment îndepărtat al veșniciei din trecut, căci atunci ar fi avut un început, ceea ce ar fi în contradicție cu ceea ce este constatat în primele trei versete. Căci în momentul începutului unui lucru oarecare, care avea început, El era. Gloria, pe care El o avea la Tatăl, înainte de a fi lumea, era glorie divină și veșnică: Cuvântul era Dumnezeu.

Însă ca, Cuvântul în Dumnezeire El este Acela în care Dumnezeirea putea să Se exprime și în care S-a exprimat. Ca să explicăm aceasta, dorim să spunem cu reverență, că Tatăl rămâne nevăzut și Duhul nu ia nici o înfățișare personală (cu toate că El uneori a luat forme simbolice ca porumbel sau flacăra de foc și este prezentat simbolic prin untdelemn). Însă Fiul a devenit Om, Cuvântul a devenit carne. Desigur noi nu putem spune în ce fel Dumnezeirea Își împărtășea gândurile cu Dumnezeirea pe când erau numai Ei singuri și nu exista nimic altceva. Nimeni nu cunoaște pe Fiul, ci numai Tatăl. Desigur nu ne poate întrista că acolo sunt gloriei mai profunde și mai mari în Fiul necreat, decât noi ființele create le putem pricepe. Însă în ce fel și în ce timp Dumnezeu S-a arătat: Cuvântul veșnic era acea Persoană a Dumnezeirii, în care El a făcut aceasta!

Când de aceea de exemplu Dumnezeirea a vrut să Se arate în creație, toate lucrurile au fost create prin El, și fără El nu a fost făcut nimic din cele făcute. S-ar putea să fie greu să explicăm înțelesul aceluia verset minunat, însă vrem să tragem concluzia din el că totul, de la cele mai extreme până la cele mai neînsemnate și de la cele mai mari până la cele mai mici au venit din mâna Cuvântului, și anume cu intenția ca fiecare lucru în măsura lui să fie o expresie a gloriei Dumnezeului nevăzut (vezi Romani 1.19-20 și Psalmul 19.1). Nu numai că era creat, și nici că a fost creat prin acțiunea Fiului – ambele rămân totdeauna adevărate -, ci că atunci când au fost chemate la existență au primit forma și misiunea ca o parte a creației nemărginite cu scopul să exprime puterea veșnică și Dumnezeirea Creatorului lor. În felul acesta este posibil să găsim în natură, în legile ei, în formele ei, în culorile ei, în mineralele ei, în puterile ei nemărginite prezentări simbolice ale realităților divine. Însă lucrurile materiale nu sunt

ultima realitatea mare, ci ele slujesc ca mijloace să facă creaturile dotate cu inteligență să înțeleagă realitatea mare care se ascunde înapoia lor. Și această realitate este Dumnezeu Însuși.

Deci așa precum în creație, tot așa în Providență, în întrupare, în mântuire, în înviere și în glorie și în domnia din zilele viitoare, precum și în judecata sau binecuvântarea finală și veșnică, Hristos este Acela în care lui Dumnezeu Îi place întotdeauna să Se arate.

Fiul – Evrei 1

Al doilea loc semnificativ din Scriptură, care se referă la această glorie a lui Isus, este primul capitol al epistolei către Evrei. Demnitatea Fiului în legătură cu mărimea tuturor celor care au fost făcute și întemeiate prin El pare să fie tema scriitorului. Dacă noi avem pe Hristos, atunci avem realitatea. Modelul și umbra, simbolizarea și prorocia au fost în trecut, o dezvăluire parțială a gândurilor și voii lui Dumnezeu au fost suficiente pentru timpul și locul unde și când au fost date. Dar la sfârșitul acestor zile Dumnezeu a vorbit în Fiul Său, care L-a revelat pe deplin în plinătatea înțelegerii, puterii și demnității și prin faptul că în El s-a împlinit orice model și umbră, El a dovedit că toate poruncile și practicile de odinioară sunt nu numai de prisos, ci sunt și slabe și nefolositoare (Evrei 7.18).

Însă toate acestea aveau loc cu privire la demnitatea Fiului. El este mai presus de îngerii (Evrei 1 și 2), mai mare decât Moise (Evrei 3), mai mare decât Iosua (Evrei 4), Mai mare decât Aaron (Evrei 5), mai mare decât Avraam și Melhisedec, care a binecuvântat pe Avraam, sau decât preoți leviți, care erau în coapsele lui Avraam, atunci când cel mai mic a fost binecuvântat de cel mai mare (Evrei 7.7).

Dumnezeu nu numai spune despre Fiul: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!”, și nici nu pune numai onoarea lui Moise, care a fost credincios ca slujitor în casa sa, față în față cu onoarea lui Hristos, Fiul era peste Casa lui Dumnezeu, ci El ne amintește în versetul al doilea al primului capitol că El ca Fiu era înainte de toate veacurile și El era puterea activă, prin care Dumnezeu a făcut sau urma să facă toată ordinea și constituirea veacurilor care urmau să vină. În fiecare din veacurile care au urmat unul după altul a devenit vizibilă o parte a planului lui Dumnezeu ca prezentare anticipată al gloriilor nesfârșite, care toate devin vizibile în Fiul. Această prezentare nu va înceta când noi vom fi glorificați și vom intra în starea veșnică. Căci în timp ce despre veșnicie se vorbește deseori ca despre un veac, ea este descrisă ca vecii vecilor (în Efeseni 3.21 și deseori în Apocalipsa [4.9; 20.10; 22.5]). Învățăm din aceasta că va fi o prezentare veșnică a lui Dumnezeu în Hristos, orice revelare necesitând propria veșnicie, pentru ca oștirile salvate și fericite să priceapă și prin El să fie pregătite să corespundă lui Dumnezeu cu înțelegere și sentimente.

Dacă noi cunoaștem pe Hristos, atunci suntem în legătură vie cu Acela ale cărui demnități și glorii ca Fiu erau în Dumnezeirea veșnică înainte de toți vecii, atunci suntem realmente duși înapoi în gloria pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea.

Însă în epistola către Evrei nu este vorba atât de mult de prezentarea harului și dragostei Tatălui – aceasta este tema lui Ioan -, ci de întemeierea unui sistem nou al apropierii și al venirii în apropierea lui Dumnezeu, replica adevărată a ceea ce în cortul vechi constituia un sistem al depărtării și nedesăvârșirii. Ultimul era numai temporar, însă ceea ce Hristos a introdus este veșnic. Ca Fiu El are tot așa de puțin un început precum are ca și Cuvântul. Filiațiunea Sa este o glorie pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea. În demnitatea și

gloria și mărimea persoanei Sale El era pe deplin corespunzător să stea la sfat cu Tatăl, precum și să facă voia Sa și să introducă un sistem al binecuvântării, în care Dumnezeu Își găsește satisfacția veșnică, deoarece prin aceasta El putea să aibă pe poporul Său la Sine în apropierea Sa fericită și sfântă. (vezi Evrei 10).

Fiul dragostei Tatălui – Coloseni 1

Și al treilea loc din Scriptură ni-L prezintă în legătură cu gloria pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea. Acesta este Coloseni 1. Despre creștinii credincioși se spune că ei au fost mutați în Împărăția Fiului dragostei Sale (Coloseni 1.13). Cuvântul „împărăție” pune înaintea noastră gândul la domnie. Desigur noi nu am fost mântuiți ca să trăim fără nici o lege, ci ca să venim sub domnia Fiului. Totul este coordonat din înălțimea deplină a gloriei filiațiunii lui Isus. În această împărăție El este Cel sublim și domnește peste viața noastră ca viață a acelor care au fost aduși în această împărăție. Însă înapoia autorității și demnității Sale este dragostea Tatălui. El este Fiul dragostei Tatălui.

Celebritatea în sine însuși poate fi rece, formală și oficială. Însă în acest caz ea este legată cu căldură, cu căldura cea mai prețioasă a unei dragoste sfinte. Tatăl iubește pe Fiul, și ca roadă a sentimentului, care generează onoarea și bucuria cea mai mare pentru El, noi am fost aduși într-un domeniu unde El ca Fiu al acelei dragoste poate exercita asupra noastră domnia Sa plină de binecuvântare pentru trup, suflet și duh. Influența cea mai mare în lume nu o exercită materia, și nici duhul, ci dragostea, dragostea lui Dumnezeu. Fiul este acea Ființă minunată în care se odihnește dragostea Tatălui, El este în orice privință corespunzător să fie subiectul ei. Pe El Îl caracterizează o demnitate și o frumusețe morală, care în ochii Tatălui este mai presus de toate celelalte. El este Acela în care se găsește o dragoste care desfătează inima Tatălui, care iubește pe Tatăl Său tot așa cum Tatăl Îl iubește pe El, și care este un izvor de ajutor suficient și așa de deplin pentru voia Tatălui, precum El Însuși merită simpatia Sa.

El este Reprezentantul autorizat al lui Dumnezeu, care Îl reprezintă față de toată creația. Nevăzut, așa cum trebuie să fie Dumnezeu în Dumnezeirea Sa nesfârșită și fundamentală, noi nu avem nici o pierdere prin aceasta, căci tot ce este Dumnezeu a luat chip în Hristos. El este chipul lui Dumnezeu. (De aceea este o prostie să faci un chip al lui Hristos. Noi nu avem nevoie de un tablou al unui tablou). Hristos Cel viu, așa cum este El acum în înviere, este adevăratul chip al lui Dumnezeu. El Îl prezintă în plinătate și glorie morală, precum și pe calea conducerii și autorității. Sunt și alte autorități și puteri, dar toate vin de la El și sunt subordonate Lui. Ele au un loc în ordinea creației, fiind însă create numai de El și pentru El, ele există numai pentru a-I sluji în sfera pusă lor la dispoziție conform voii Sale, și însușirile domniei lor și sursele puterii lor sunt de la El.

Toate „lucrurile” create, în care ele slujesc, precum forma și natura slujbei lor și autorității lor și măsura puterii lor sunt toate dependente de legea Sa, El este mai presus de toate acestea, este Întâiul-Născut din toată creația, deoarece El a creat toate. El este ziditorul tuturor lucrurilor, oricât de îndepărtată în urmă în timp ar fi nașterea lor – pot să fie milioane de ani -, El este înainte de ele toate, și toate stau împreună în El. Noi suntem duși înapoi în timp înainte de a fi fost orice putere și domnie și stăpânire și găsim acolo o Ființă mare, sublimă și măreață, pe Fiul dragostei Tatălui. Vedem că în această scenă a timpului a venit porunca și chiar vrăjmășia, însă El a fost autorizat prin Dumnezeire să aducă pretutindeni eliberarea de puterea lui satan și să împace toate lucrurile cu Sine. Însă înainte de a intra dezordinea – fie că

este vorba de lumea văzută sau lumea nevăzută – El era în gloria Dumnezeirii subiectul simpatiei veșnice a Tatălui Său. El, Cel care a fost rânduit mai dinainte, ca Om să fie Cap al tuturor lucrurilor, a creat toate sferile autorității, în care se realizează pe deplin domnia Sa măreață și plinătatea Dumnezeirii Sale nesfârșite – așa cum va fi în creația salvată. El va marca propriul Său caracter asupra întregii creații și va aduce toate cele din cer și de pe pământ în supunere față de Dumnezeu și în concordanță cu Dumnezeu.

Originea tuturor acestora este mărimea Persoanei Sale, înainte să fi existat vreunul din aceste lucruri. Întregii plinătăți i-a plăcut să locuiască în El, orice acțiune a Maiestății și plinătății Dumnezeirii, toată autoritatea și puterea, toate însușirile și acțiunile ei, toată înțelepciunea și cunoașterea ei și adevărata natură a lui Dumnezeu, dragostea, a fost prezentată și făcută accesibil omului.

Când ucenicii în călătoria furtunoasă au fost liniștiți prin liniștirea vântului și valurilor, ei s-au văzut constrânși să spună: „Cine este Acesta, de Îl ascultă chiar și vântul și marea?” Cu cât studiem mai mult cuvintele Sale: „Slava, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea”, cu atât mai mult inimile noastre se vor pleca înaintea Lui în adorare și laudă.

El este Cuvântul, în care Dumnezeu S-a arătat, El este Fiul veșnic, a cărui demnitate este mai mare decât a oricărei ființe create și care potrivit planului divin a devenit Om, ca să aducă mulți fii în apropierea și părtășia gloriei, El este Creatorul tuturor lucrurilor ca subiect veșnic al dragostei Tatălui Său și Reprezentantul lui Dumnezeu și a putut fi Creatorul și Susținătorul și apoi Cel care a împăcat toate lucrurile și autoritățile cu Dumnezeu.

2. Glorii morale ale lui Hristos: Ioan 17,4

Ioan 17.4: *Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.*

Introducere

A doua glorie – în arătarea ei în timp – din Ioan 17 trebuie s-o denumim glorie morală. Ea se găsește în versetul 4, unde se spune: „Eu Te-am preamărit pe pământ”. Ea nu arată spre o desfășurare fizică sau materială a gloriei sau a strălucirii, care ar putea fi percepută de simțurile omenești. Sunt însușiri de caracter, care impresionează mai mult duhul și îl umplu cu bucurie mai mare decât o poate face desfășurarea strălucirii exterioare. Un Nero poate porunci să se arate toată splendoarea și toată frumusețea care corespund puterii Romei, în timp ce inima, care are un simț pentru valorile morale, este cuprinsă de dispreț, da, de repulsie față de cezarul care este punctul central al acestei glorii. Să găsești desăvârșire morală, să fii familiarizat cu Cel care este tot ce are nevoie o ființă desăvârșită și fericită, să cunoști o Persoană în care sinceritatea și simpatia, îndurarea și fericirea sunt împlinite pe deplin și sunt nu numai accesibile altora, ci în felul lor specific sunt active în aceia care I-au fost adăugați Lui, este mult mai mult decât strălucirea exterioară.

Văzut în viața Sa

În Domnul Isus ca Om s-au văzut pe pământul acesta toate însușirile morale ale lui Dumnezeu. Tot ce putea fi pus din belșug în legătură cu gândurile lui Dumnezeu s-a găsit cu desăvârșire în Isus. Ne gândim la sfințenie? El a fost sfânt în conceperea și în nașterea Lui și a fost sfânt în viață și umblare. Ne gândim la îndurare? Când nu a fost auzit sau nu a fost luat în seamă de urechea Sa strigătul după îndurare? Ne gândim la adevăr? La dreptate? La duioșie? La smerenie? La ascultare? La credincioșie? La încrederea în Dumnezeu? La autoritate? La putere? La înțelepciune? La dragoste? Toate acestea se văd în Isus. Nu numai puțină bunătate sau puțină ascultare, nu numai puțină îndurare sau puțină smerenie, nu, aceste lucruri, în ce privește natura lor, se văd în desăvârșirea lor esențială.

Duhul înnoit nu ajunge niciodată la capătul desăvârșirii Sale, ca și cum aceasta ar avea o limită. Oricât de mult noi am putea urmării în gândurile noastre un har oarecare, par să fie adâncimii de nemăsurat și înălțimi de neescaladat – istoria poate fi povestită mereu, însă niciodată ea nu va fi povestită în întregime.

Vorbirea istoriei este simplă, este numai un număr mic din întâmplările vieții Sale care ne sunt relatate. Aproximativ 120 de pagini au fost suficiente, potrivit înțelepciunii divine, să ni le transmită, în Evanghelia relatată de patru ori de Matei, Marcu, Luca și Ioan; însă apostolii și prorocii, sfinții și slujitorii au explorat de aproape două mii de ani această mină, și minunea în toate acestea este, că, cu toate că noi știm destul, ca inima noastră să se umple cu adorare sinceră și venerabilă, rămâne totuși destul ca să-i facă să se bucure în toată veșnicia.

Nu numai că cel mai mare apostol al națiunilor are dorința cea mai profundă „să-L cunoască pe El” (Filipeni 3.10), ci și cel mai mare apostol al circumciziei strigă cu aceeași bucurie fără margini: „... pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de slavă”. Să cunoști și să iubești: aceste două lucruri sintetizează mărturia dublă a valorii unice în felul ei a Domnului Isus. Să-L cunoști pe El

înseamnă: să-L iubești, și dacă noi Îl iubim, atunci dorim să-L cunoaștem tot mai mult. Noi ne dorim ca din pricina Lui să fim în părtășia Sa. De așa natură era farmecul care a lucrat în pescari și ceilalți oameni și i-a făcut în zilele din trecut să-L urmeze, și aceleași lucruri sunt prezente și astăzi, care ne atrag spre El.

Văzut în moartea Sa

Dar ce să spunem noi, când ajungem la sfârșitul vieții Sale aici pe pământ? Ce să spunem despre crucea Sa și despre ocară Sa? Ce să spunem despre suferințele Sale și despre moartea Sa? Ce să spunem despre ascultarea Sa față de voia lui Dumnezeu și de jertfirea Sa de Sine ca să facă plăcerea Sa? Ce să spunem despre dragostea Sa? Ce putem spune despre purtarea judecății divine pentru păcat? Ce putem spune despre faptul că pe cruce El a fost făcut păcat? Ce putem spune de faptul că El a privit moartea în față, care era pedeapsa noastră și limita îngrozitoare a puterii lui satan?

Căci în toate aceste lucruri a fost încercată și verificată desăvârșirea Sa. În Isus avem înaintea noastră nu numai un Om desăvârșit, ci pe Unul care a fost încercat în împrejurări, așa cum ele niciodată mai înainte nu au fost. Cel mai bun dintre oameni în anumite ocazii se prăbușește, Hristos însă niciodată. Inima, în căutarea ei după ceva desăvârșit, găsește în El ținta și se bucură de liniște constantă în Fiul lui Dumnezeu, în timp ce conștiința are liniștea permanentă în lucrarea Sa de ispășire.

Aici este glorificat Dumnezeu cu adevărat, nu numai în prezentarea oricărei frumuseți morale în înfăptuirea cea mai înaltă, ci cu privire la cerințele Sale sfinte referitoare la păcat și la păcătos. Căci cuvântul Domnului Isus: „Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”, cu siguranță au fost rostite anticipat cu privire la moartea Sa. El include toată viața Sa până în momentul când El l-a rostit, noi știm aceasta. Dar toată secțiunea – capitolul 13 până la capitolul 17 – descrie mai dinainte plecarea Sa din lumea aceasta la Tatăl și vorbește despre împrejurări care vor avea loc prin aceasta. La sfârșitul capitolului 16 El spune, rezumând cărarea Sa și privind la sfârșitul ei apropiat: „Eu am biruit lumea”. Pe cât de sigur este că aceste cuvinte includ ultimele ceasuri ale încercării Sale, tot pe atât de sigur este că afirmația „Eu Te-am preamărit pe pământ” se referă la moartea Sa, prin care s-a terminat drumul Său pe pământ, și o include.

Tatăl glorificat

Însă după toate acestea accentul cuvintelor Domnului nostru, pe care le studiem, cade pe „Tine”. „Eu Te-am glorificat”, ceea ce este același lucru cu „Eu Te-am făcut minunat”. În această evanghelie ni se relatează în mod deosebit cum Domnul în viața Sa și în mărturia Sa pune în lumină cine și ce este Tatăl Său, așa că în timp ce noi vedem pe Fiul în gloria și desăvârșirea Sa proprie și unică în felul ei, și prin aceasta în mod necesar suntem atrași spre El, gândurile și sentimentele noastre se îndreaptă în același fel spre Tatăl. Hristos rămâne, însă Tatăl este tot așa același în caracterul Său, în harul Său, în dragostea Sa, că, cel care L-a văzut pe Isus, L-a văzut pe Tatăl. Așa sunt cuvintele Lui adresate lui Filip în Ioan 14.

Este Isus în ochii noștri, luminați prin har, așa de neîntrecut de atrăgător și demn de admirat? Atunci este și Tatăl, care L-a trimis. Cu toate că Tatăl în Sine este nevăzut, noi Îl cunoaștem totuși ca plăcut, venerabil și demn de adorare. El a fost revelat pe deplin în Hristos,

și orice trăsătură a caracterului Său, orice însușire a Ființei Sale, orice adâncime a naturii Sale trezește în inimile noastre sentimente corespunzătoare și adorare. Orice rază a acestei glorii ne vorbește propria ei vorbire minunată, binecuvântată, noi suntem mulțumitori că am fost creați să cunoaștem un astfel de Dumnezeu. Harul, care ne eliberează de păcatele noastre, ne-a adus așa de aproape, că a Tatălui Casă a devenit căminul inimilor noastre și dragostea Tatălui a devenit bucuria duhului nostru. Ce am spus despre Fiul, trebuie să mărturisim și despre Tatăl: a-L cunoaște pe Tatăl înseamnă să-L iubim. Iubindu-L se trezește dorința de a-L cunoaște mai mult. Nădejdea de a fi ca El din punct de vedere moral va deveni într-o zi partea reală a oricărui suflet care a cunoscut pe Tatăl în Fiul.

3. Glorii divine în înviere: Ioan 17,5

Ioan 17.5: *Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.*

Glorie divină în înviere

În rugăciunea Domnului în versetul 5 ni se îndreaptă atenția spre: „Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. Cu adâncă smerenie să încercăm să înțelegem înțelesul acestei dorințe minunate, căci ea a fost rostită de un Om supus, de Unul, care deseori a fost numit Isus din Nazaret. Ea a fost exprimată atunci când El a fost lepădat cu totul de aceia care aveau prestigiul autorității religioase și a fost disprețuit de aceia care în această lume ocupau o poziție înaltă în societate. Scurt după aceea El era subiectul distracției soldaților, batjocura trecătorilor, subiectul batjocurii marilor preoți și bătrânilor și Conducătorul părăsit de ucenicii Lui, care erau așa de familiarizați cu El. Urma să fie deferit spre judecare ca hulitor și făcător de rele și să fie judecat de păgâni (de națiuni) ca răzvrătit. Și pe deasupra tuturor acestora El trebuia să devină jertfa pentru păcat, ținta judecății neîngrădite a lui Dumnezeu asupra păcatului, un blestem sub Legea pe care poporul Său a încălcat-o. El a trebuit să vină în contact cu acea chestiune îngrozitoare, de care duhul Său S-a dat înapoi îngrozit, cu acel păcat al omului, care a dat naștere la îndepărtare și mânie; pe scurt, urma să guste moartea și să fie pus într-un mormânt.

Însă El S-a așezat mai dinainte de partea cealaltă a acestor lucruri, privind lucrarea ca fiind înfăptuită și Dumnezeu Său glorificat pe pământ. El, Omul disprețuit și lepădat, a privit în sus în cerul Tatălui Său, a cărui curăție albastră a primit caracterul ei din azurul mult mai curat al gloriei Sale proprii divine și cerești. Și acum El spune – ca Om: „Preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. Trezirea din moarte și învierea sunt incluse în aceasta, căci atunci când El a plecat din lume la Tatăl, aceasta a avut loc pe drumul morții, și ca să glorifice un om, care în realitate era mort, acesta trebuia să fie trezit din moarte. Însă aceste cuvinte ale Domnului Isus sunt nu numai o dorință după onoare, El Se roagă acum ca Om pentru acea slavă, care Îi aparținea din veșnicie Lui ca Fiu al Tatălui. Dacă Isus nu ar fi fost Dumnezeu din veșnicie, atunci această dorință ar fi fost o blasfemie și o falsitate îngrozitoare, dar pentru că El este Fiul veșnic, din aceasta strălucește adevăr și glorie. El a venit de sus, din lumina divină, inaccesibilă ochiului muritor, pentru ca, ca Om să lupte cu vrăjmașul și să obțină biruința cea mai mare.

Ca Om și pentru oameni El a murit, și ca Om a înviat dintre morți. Sute de voci demne de încredere confirmă aceasta pe paginile Cuvântului inspirat. Credincioșilor din Corint, care puneau la îndoială realitatea învierii Sale, le sunt prezentați un număr mare de martori puternici (1 Corinteni 15).

Iudeii au mituit pe soldații romani, ca ei să treacă sub tăcere această realitate mare, care a vorbit împotriva lepădării lui Mesia al lor. Însă învierea personală, reală a Domnului Isus este o mărturie incontestabilă a tuturor apostolilor Domnului. El Însuși li S-a arătat viu prin multe dovezi infailibile, și în felul Lui inimitabil El mustră acele inimi care credeau că fapta ar fi

prea mare ca să fie adevărată. El spune în Apocalipsa 1.18: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort, și iată, sunt viu în vecii vecilor.”

El este Cel despre care stă scris: „Printr-un Om a venit învierea morților”. El este Fiul Omului, Lui și nu îngerilor sau duhurilor este supusă lumea care va veni, despre care vorbim. Pentru că El este una cu „frații Săi” și ei cu El, El poate fi căpetenia mântuirii noastre și Marele Preot al poporului Său. Natura Sa umană nu este astăzi mai puțin reală decât Dumnezeirea Sa din veșnicie.

Dar să cercetăm dimensiunea rugăciunii inegalabile a Domnului. În evanghelia după Ioan capitolul 13 este un verset care aruncă lumină asupra acesteia. Când Iuda a părăsit societatea celor strănși la Cină, Isus spune: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și-L va preamări îndată.”

Avem aici trei lucruri:

1. Dumnezeu glorificat în Fiul Omului.
2. Fiul Omului glorificat în Dumnezeu.
3. Fiul Omului glorificat îndată.

Primul lucru l-am studiat deja. Al doilea îl studiem acum. Al treilea ne arată că gloria, cu care Dumnezeu a răspuns la lucrarea Fiului Omului trebuia să vină în curând, fără întârziere.

Omul glorificat în Dumnezeu

Ne este mai ușor să înțelegem ideea că Dumnezeu a fost glorificat în Om, deoarece acesta a coborât la noi. Ea aduce gloria lui Dumnezeu în orizontul nostru intelectual ca prezentată pe deplin și exprimată într-un Om printre oameni, cu toate că este necesar de ochi deschiși ca să se vadă aceasta. Dar – Omul glorificat în Dumnezeu – un Om – Fiul din toată veșnicia, dar ca Om – merge din împrejurările smereniei și modestiei, ale părăsirii, ale slăbiciunii, ale morții din lumea aceasta la slava Dumnezeirii pe tronul Tatălui – aceasta este minune între minuni, unde totul este minunat. Totdeauna este minunat că Dumnezeu, Cel nemărginit și Cel veșnic, Cel care este dragoste, lumină și Duh, a trebuit să fie în stare să Se arate pe deplin și corespunzător Lui în limitele omenirii. Este – avem voie să îndrăznim să ne exprimăm în felul acesta – aproape mult mai minunat că un Om, acest Om unic în felul Lui, a avut nevoie de poziția Dumnezeirii și de gloria ei, ca să Se exprime corespunzător Lui Însuși. Fapta este prezentă. Dacă unii cititori ar ruga pe scriitor să explice mai departe aceasta, el va trebui să recunoască cu reverență: „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl”.

Dorim totuși să cercetăm cel puțin ceea ce este revelat. Isus nu numai este încununat cu cinste, ci și cu glorie și aceasta chiar în prezența lui Dumnezeu. El a fost nu numai înălțat mai presus de toate lucrurile și mai sublim decât toate ființele create, și posedă un Nume dat de Dumnezeu (Filipeni 2), ci Lui ca Om I se va da acea venerație, despre care Dumnezeu a jurat că I se va da, căci „în Numele lui Isus trebuie să se plece orice genunchi”, în timp ce „orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul, spre glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl”. Lui ca Om I s-a dat acum locul acela care se cuvine exclusiv Dumnezeirii, căci El a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu. El a biruit și S-a așezat pe tronul Tatălui Său. Nimeni altcineva nu se va așeza vreodată acolo. Un privilegiu minunat se revarsă spre noi din aceasta, însă poziția se cuvine numai Lui, El este unic în felul Lui.

În epistola către Evrei este confirmată de patru ori această poziție:

1. „După ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte” (capitolul 1.3).
2. „Care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri” (capitolul 8.1).
3. „S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (capitolul 10.12).
4. „Șade la dreapta tronului lui Dumnezeu” (capitolul 12.2).

Vrem să studiem un moment primul din aceste patru locuri din Scriptură. Cele înalte – o înălțime amețitoare pentru gândurile noastre -, la care Fiul are dreptul și pe care El a reocupat-o după terminarea slujirii Sale aici jos pe pământ, este momentan acea glorie divină a Dumnezeirii. Este aceea, despre care El a spus: „Preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. Sunt desigur tronuri și domnii, căpetenii și autorități pe pământ sau în cerurile intermediare, care sunt suficiente să amețească gândurile noastre prin înălțimea și mărimea lor, însă această Persoană Isus, Fiul lui Dumnezeu, a trecut prin ceruri. El este mai presus de toate, și toate lucrurile Îi sunt supuse Lui. Ele au fost create, fiecare în parte, să prezinte pe Dumnezeu cu privire la autoritatea Sa în sfera limitată a așezării lor, fie că este vorba de cer sau de pământ. El, Cel care este realmente Creatorul lor, dar care a devenit Om, a fost înălțat ca Om la acea înălțime sublimă, din care El S-a coborât. Omul în înviere este glorificat în Dumnezeu.

Limbaajul din epistola către Evrei capitolul 1 este neobișnuit. „După ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte, luând un loc cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei.” Această ultimă propoziție „cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei” este explicată minunat în versetele 2 și 3 și include Dumnezeirea Sa veșnică, în timp ce prima propoziție „luând un loc cu atât mai presus decât îngerii” arată reprimirea poziției Sale în gloria Dumnezeirii de către El ca Om, după ce El ca Om a făcut acea lucrare, când a făcut curățirea păcatelor. Aici jos pe pământ nu a încetat niciodată să fie Fiul, și acolo nu va înceta să fie Om, dar Fiul este Omul Hristos Isus, și El a adus omenirea la Dumnezeire. Această parte a gloriei Sale nu o va împărții cu alții, ea Îi aparține numai Lui. Însă lumina și influența ei ajunge în inimile noastre, căci Acesta este Cel care a purtat păcatele noastre și a făcut curățirea lor.

Unde sunt deci păcatele? Au fost îndepărtate, și anume pentru totdeauna. Ale cui păcate au fost îndepărtate? Ale mele și ale tuturor celor care cred. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Prezența lui Isus în curăția fără pată a tronului și strălucirea luminoasă a gloriei divine sunt dovezi suficiente că păcatul nostru, păcatele noastre au fost îndepărtate dinaintea feței lui Dumnezeu, îndepărtate prin ispășirea făcută de El și prin moartea Sa.

4. Gloria mântuirii: Ioan 17,22

Ioan 17.22: *Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una.*

A patra glorie în evanghelia după Ioan capitolul 17 este gloria mântuirii, o glorie de care noi avem parte. „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu”. Această glorie se deosebește de cea anterioară. Aici nu este vorba de o glorie pe care El a avut-o mai înainte la Tatăl, înainte de a fi lumea, și pe care El voia s-o primească din nou și de care nimeni nu putea să aibă parte. Însă tot ce dragostea Sa ne poate face parte din ce este al Său, El ne dă, și intenționat El vorbește despre aceasta cu Tatăl Său în prezența ucenicilor Săi, pentru ca ei să poată avea bucuria Lui deplină în ei. Lucrurile, despre care El vorbește, erau o bucurie pentru El. „Dragostea care dă nu așa cum dă lumea, face parte de toate acelora pe care ea i-a ales.”

Această dragoste și-a găsit bucuria în acest dar bogat al harului. El nu putea să-i lase în necunoștință de această destinare mare spre binecuvântare. Cu toate că El i-a strâns în jurul Lui ca pe aceia pe care Tatăl i-a dat Lui și pe care El îi va iubi până la sfârșit, mărima binecuvântării lor a fost obținută numai prin sudoarea rece a Sa și prin dragostea Sa, prin lupta Sa și prin moartea Sa. Ei puteau avea parte de ea, după ce El a avut crucea înapoia Sa și a înviat, căci ei trebuiau să-și amintească din nou că această rugăciune L-a așezat în duhul Său de partea cealaltă a morții Sale.

Până a murit El a rămas singur, singur în rânduiala Sa, măreț în glorie morală, dar singur. Ca să aibă și pe alții asemenea Lui, El a trebuit să cadă în pământ ca bobul de grâu și să moară. El a trebuit mai întâi să sufere și apoi să intre în gloria Sa, ca să fie posibil ca și alții să aibă parte de această glorie a Sa. Mai întâi numai umblarea și lucrarea în smerenie, apoi învierea, care a adus pe preaiubiții Lui împreună cu El pe același loc al triumfului și al binecuvântării. Mai întâi crucea și apoi cununa, mai întâi ocară și apoi onoarea, mai întâi Fiul în omenire, care a satisfăcut toate cerințele lui Dumnezeu cu privire la oamenii păcătoși, care, părăsit și în singurătate a înfăptuit lucrarea de mântuire, Și-a dat viața, Și-a vărsat sângele, apoi Fiul în înviere, trăind ca Om pentru totdeauna, eliberat de moarte, Cap al unui generații noi, Model al unei ordini noi, făcut în stare să vorbească fraților Săi despre locul Său și despre relațiile Sale, ca unora care erau și ale lor (Ioan 20).

Dar deoarece Dumnezeirea nu poate comunica, Hristos a devenit Om, pentru ca El prin moarte și înviere să poată face cunoscut omului tot ce Omul poate face cunoscut oamenilor credincioși. El îi asigură de locul împreună cu El în aceeași favoare înaintea Dumnezeului Său și Dumnezeului lor, și de partea lor în aceeași legătură familiară ca Fiu al Omului înaintea Tatălui Său și Tatălui lor. El, ca Cel înviat, ultimul Adam, a suflat asupra ucenicilor Săi și prin aceasta le-a făcut parte de viața Sa, viață caracterizată de Duhul Sfânt (vezi Ioan 20.17,22). Înrudirea, favoarea și viața – acestea au fost date preaiubiților Săi, acestea ne-au fost date nouă.

Că toate aceste lucruri se vor dezvolta în glorie, acesta este un adevăr măreț. Dar ele sunt și acum adevărate, și ne putem bucura de ele prin puterea Duhului Sfânt. Ele se arată în felul cum noi ne comportăm aici pe pământ. Lumea nu ne cunoaște, deoarece ea nu L-a cunoscut. Noi suntem acum copii ai lui Dumnezeu. Aici suntem încă necunoscuți, și ce vom fi nu s-a arătat încă. Oamenii veacului acesta ne văd și nu știu cine suntem noi. Când El Se va arăta,

noi vom fi ca El, căci Îl vom vedea așa cum este. Și ei Îl vor vedea, și lumea va recunoaște că Tatăl L-a trimis și că Tatăl ne-a iubit așa cum L-a iubit pe Isus.

Noi avem parte de dragostea pe care Tatăl o are pentru Fiul înviat, și de gloria, care este rodul lucrării Sale pentru oameni. Viața veșnică, biruință asupra morții, salvare din lumea puterii lui satan, chemarea cerească și moștenirea, Dumnezeu este Tatăl nostru, părtășia cu Hristos, El numindu-ne frații Săi, Cel care ne face cunoscut Numele și inima Tatălui, planurile Sale, care ne-au fost revelate – toate acestea ne-au fost deschise și prezentate în învierea lui Hristos. Este gloria care I-a fost dată Lui ca Om (care este Fiul) în înviere, și El ne-a dat-o nouă.

Și El ne-a dat și Duhul Sfânt, așa că toate aceste lucruri pătrund în conștiința și cunoașterea noastră. Noi nu suntem ca aceia care primesc de pomană, care cerșesc de la ușă la ușă darurile lumii acesteia, și nici aceia care caută bunăvoința, favoarea sau ovațiile ei, și nici nu râvnim la societatea ei și nici nu avem interese de ceea ce o preocupă pe ea. Noi suntem fiii ai lui Dumnezeu, ca să umblăm cu inimi mulțumite în demnitate și înțelegere, cu puterea și înțelepciunea, care sunt necunoscute oamenilor, suntem administratori sfinți ai belșugului ceresc nespus de mare, ca să alinăm nevoile din jurul nostru. El a dat din belșug și generos, și noi trebuie să facem la fel. Așa erau ucenicii, așa suntem noi, cei care prin Cuvânt credem în El.

Noi avem acces la Tatăl, noi suntem în lumina a ceea ce El face în această lume de confuzie, noi avem cheia pentru liniștirea suferinței ei actuale, noi cunoaștem soluția de rezolvare a problemelor ei. Lepădarea lui Hristos a amânat eliberarea ei, pacea ei așteaptă reîntoarcerea Sa. Întreaga creație va fi eliberată de robia stricăciunii abia în ziua descoperirii fiilor lui Dumnezeu (Romani 8.19). Dar când El va apărea în glorie, noi vom apărea împreună cu El ca părtăși la această glorie. Noi suferim împreună cu El, noi vom fi glorificați împreună cu El. Căci gloria, pe care I-a dat-o Tatăl, El ne-a dat-o nouă. Noi nu dorim glorie în timpul absenței Lui, noi o vom avea când va veni El. Acum noi avem numai Duhul gloriei (1 Petru 4.14).

5. Gloria întâietății: Ioan 17,24

Ioan 17.24: *Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.*

Domnul vorbește despre această glorie cu aceleași exprimări ca și despre cea anterioară. Aceasta înseamnă, este gloria care I-a fost dată. În acest caz nu este „gloria pe care o aveam la Tine mai înainte de a fi lumea”. Este gloria care I-a fost dată ca urmare a căilor și slujirii Sale ca Om, și de aceea ea este expresia plăcerii și satisfacției Tatălui pentru tot ce El era și a făcut aici.

În ceea ce privește poziția câștigată prin înviere, am văzut că noi vom avea parte de ea, dar în ceea ce privește gloria care ia naștere ca rod al lucrării Sale de răscumpărare, noi vom avea parte de ea pe baza actului de donație al Său propriu. Dar El, Cel care dă, este mai mare decât darurile Sale, și mărimea Lui personală va fi totdeauna subiectul admirației și adorării acelor care au parte de favoarea și dragostea Sa. Întreg Noul Testament dă mărturie despre aceasta.

- În ceea ce privește înrudirea, favoarea și viața, acestea sunt date prin Isus Cel înviat poporului Său preaiubit. Însă acolo unde El amintește aceasta, El spune: „Tatăl Meu și Tatăl vostru”.
- El este diferit în mărimea Sa personală, precum și în înrudirea acordată nouă. El spune iarăși: „Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”. Noi avem această favoare în legătură cu El, însă inimile noastre aduc cu bucurie adorare cârmuirii Sale și recunosc cu mulțumire că El a meritat această poziție, pe care noi o primim prin favoare. Noi suntem cei care primim, El o împarte cu adevărat cu noi, dar El este Cel care dă.
- El spune: „Primiți Duh Sfânt!”, și în felul acesta face parte preaiubiților Lui de viața Sa de înviere, dar El este ultimul Adam, și nu ei.
- Dacă noi vom adormi în Isus, noi vom fi înviați, așa cum spun Scripturile în mai multe locuri, dar El a fost înviat prin slava Tatălui din moarte; realmente este o diferență, pentru care noi avem privilegiul s-o contemplăm și s-o omagiem.
- Noi vom fi ca El, căci Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte să fim asemenea Chipului Fiului Său, dar El va fi Întâiul-Născut între mai mulți frați.
- El este Domnul și Hristosul, și nu noi.
- El ne-a făcut preoți, dar El este Marele Preot.
- El ne-a făcut împărați, dar El este Împăratul împăraților.
- Noi suntem Casa lui Dumnezeu, dar El este Fiul peste Casa lui Dumnezeu.
- El ne face parte de o bucurie de nespus, dar El este uns cu Untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Săi. El va avea întâietatea în toate demnitățile și autoritățile.
- El este Capul peste toate, dat Adunării, cu toate că harul Adunării este unit cu El în poziția Sa glorioasă.

Dumnezeu va aduce toate împreună sub un Cap în Hristos, ceea ce este în cer și ceea ce este pe pământ. Îngerii, zece mii de ori zece mii și mii de mii, și ființele vii vor striga cu glas tare: „Vrednic este Mielul să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și binecuvântare”.

Acestea sunt gloriile pe care noi le vom contempla, și noi vom fi suficient de aproape de El, ca să le putem vedea. Însă cu toate că noi am fost așa de minunat iubiți și binecuvântați nespun de mult, fiecare din noi, chiar și cu privire la acele poziții, în care noi vom fi cel mai apropiat de El, va recunoaște că El posedă un caracter ales copleșitor, propriu Lui.

Dragostea Tatălui, care nu are început, va păstra această glorie a lui Isus mai presus de toate chiar și în mijlocul gloriilor care I-au fost date ca preț pentru suferințele Sale și lepădarea Sa aici jos pe pământ. Această aceeași dragoste ne asigură privilegiul să fim admiratori cu judecată ai gloriei Sale de prioritate. Noi cei mulți fii, pe care El i-a adus la slavă, Îl vom recunoaște ca și Căpetenie a mântuirii noastre, așa cum Și El va spune. „Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Tu Mi i-ai dat”. Cine ar putea să fie acela, care să nu prețuiască acest har, care ne aduce în părtășie cu El, gloria unică în felul ei, care Îi este specifică numai Lui și pe care noi suntem favorizați s-o contemplăm?

Mântuitor sfânt, noi Te glorificăm, ești înălțat pe tronul lui Dumnezeu , curând în slavă vom vesti lauda Ta, o, Fiu al lui Dumnezeu!

Fie ca cititorul și scriitorul să învețe să-L iubească și să-L preamărească mai mult!